

Intermezzo

La inauguració del Curs de Segur Obrer s'escaigué en el primer divendres de Quaresma. S'havia celebrat la recepció de les autoritats a la tarda, i quedaven alguns caps per embastar per l'acte de la nit. L'Ayats, el simpàtic secretari de la Comissió organitzadora, va dir a En Recasens i en Bergadà:

—Veniu-vos-en a sopar amb nosaltres i ho acabarem d'enraonar.

A l'Hotel de Londres, la gent dels Curs formava una gran taulada. Hi havia representants dels quatre punts cardinals.

L'hostaler, advertit probablement dels profunds sentiments catòlics d'alguns dels comensals, va servir un sopar d'acord amb els cànons de l'Església; és a dir, un sopar de dejuni.

Alguns dels invitats començaven a posar la cara tota llarga. Un sopar d'Hotel—pensaven—a base de farinetes, bacallà i peixet? Ho trobaven fluix. Mancava el plat fort, l'indispensable pollastre.

Llavors en Recasens, que no s'aguanta res al pap, va adoptar una resolució heròica. Tenia prop d'ell en Durán, de Sitges, delegat de Catalunya a la Unió General de Treballadors.

—Escolteu, Duran,—digué—. I si la minoria socialista presentés vot particular, a aquest sopar?

La resposta fou encoratjadora. Llavors, cridant al cambrer, li abocà:

—Ep, mestre, nosaltres som socialistes i podem menjar carn impunement.

Reeixida la sortida, hom assegura que l'actitud dels socialistes tingué una gran força de prosselitisme entre els comensals, i el rebost del Londres va quedar exhaurit.

Pere Coromines, a les darreries de la seva actuació com a polític, va pronunciar un discurs a la nostra ciutat. Els discursos corominescos eren rics d'imatges. Va provar de definir la política, i digué que era una cosa que requeria pensar-s'hi força abans que hom no s'hi embarqués, puix era com un tren en marxa. A un hom, en arribar a una estació, ja li venien ganes de davallar, però romaní. La decisió definitiva de baixar costava de prendre, si mai es prenia.

Em sembla que la literatura deu ésser un altre tren en marxa.

Un exemple. El nostre actual activíssim llibreter Salvador Torrell i Eulàlia, que sengles llibres i una copiosa producció escampada per diaris i revistes li crearen una inconfusible personalitat literària. El seu èxit fou contundent. Imatges seves—aquella de les ocelles, p. e.—encara avui són comentades. Però la popularitat i el succés deuen ésser coses que, a la llarga, desmengen, puix un dia ell pronuncià un «prou!» enèrgic i resolt. Deixà d'ésser productor i es tornà mitjancer.

Però Torrell és home de recòndits neguits indomenyables. La seva llibreria no és una vulgar botiga de despatxar llibres, ans un abrandat caliu de realitzacions espirituals. S'hi obren exposicions, s'hi fan selectíssimes lectures. Ell anima, amb la seva activitat i la seva empena, el nostre erm intel·lectual. I darrera un projecte convertit en realitat, un altre es dreça dintre seu.

Ara vol fer una revista. Això el portarà, inevitablement i consegüentment, a una rentrée literària i a la trencadissa dels seus vots de total renunciament a agafar la ploma. Aquesta revista tindrà un objectiu molt simpàtic: el pan-tarragonisme. Aquest ideal que ell ha promogut—poca de gent sab ben bé on arriba ni què representa—necessita una articulació. La donarà aquesta revista, que té un títol d'un simbolisme potser no destriable a simple vista. Es dirà, Torre de vori, i deurà ésser digna successora d'aquella seva Boira—també pan-tarragonista—d'efímera vida, però d'eterna recordança.

Un amic nostre—no citem el seu nom per no ferir la seva modèstia, però del qual direm, per si algú vol identificar-lo, que viu correntment en un poble de la serra de Prades, que és un garlaire empedreït i que la seva vèrbola, esmaltada de projectes, només fa cap a un dolçe far niente—en saber el nom de la revista no-nata de Torrell, en protestà.

—Per ésser pan-tarragonista hauria de tenir un títol que evoqués el nostre Camp. Una cosa que li fós gairebé exclusiva. Jo la batejaria amb el nom d'aquells fruits tan bonics, que Guerau de Liost digué que semblaven picarols. Jo li posaria «Avellanes».